

3.

Воля народам і людині!
За Українську Самостійну Соборну
Державу!

Смерть московсько-большевицьким окупантам України!

**У К Р А Ї Н А П О Г И Б А Є !
Х Т О
В И Н У В А Т И Й В Ц Ь О М У ?**

1 9 5 0

В и д а н н я
О Р Г А Н І З А Ц І І У К Р А І Н С Ь К И Х Н А Ц І О Н А Л І С Т І В
(ОУН).

Лице горить від сорому. Розпука розриває серце. Безмежна трагедія, що її переживає український народ, не вмщається у голову. Україна погібає! Україна стоїть над могилою! Україні готують невіддільну смерть!

Тут і там чуєш, читаєш, бачиш:

Український народ — сорокмільйоновий європейський народ. Україна і числом свого населення і величиною території дорівнює найбільшим державам Європи. В нас більше, як тисячрічна історія, в нас стара культура. Ми — один з найталановитіших народів світу. Наші землі багаті у всякі природні ресурси, в нас найкращий у світі чорнозем. В нас чудові визвольні традиції. В нас були козаччина і Січ, Хмельницький і Шевченко. Ми, українці, народ волелюбий...

А тимчасом...

Тимчасом нам, українцям, сорокмільйоновому європейському народові, народові, що має тисячрічну історію, народові, що видав із себе Хмельницького і Шевченка, окупанти сьогодні написали, як недорозвинутим тубільцям Африки, статут колонії, назвали підступно цей статут „конституцією незалежної республіки“, — і ми повірили, що ми... справді „незалежний“, „державний“, народ, що ми... справді „суверенні“, „визволені“...

Тимчасом над нами, Українцями, які нерідко маємо відвагу говорити про себе як про один із найволелюбніших народів світу, ось уже сотні років панують і знушаються чужинці, ось уже тридцять років свисте батіг московсько-большевицьких окупантів, а ми часто навіть й не помічаємо, не розуміємо цього, а ми часто змагаємося у складанні похвальних гімнів на честь наших гнобителів, на честь наших катів, а ми мільйонами кладемо голови за інтереси тих, що панують і знушаються над нами, а ми часто не за страх, а за совість служимо нашим катам...

Тимчасом на нашій Україні, на нашій „медом і молоком текучій“ землі, внаслідок грабежу хліба окупантами періодично вмирають з голоду мільйони наших знеможених працею батьків і матерей, мільйони наших сестер, братів, дітей, мільйони українських чоловіків і жінок! А ми на це все дивимося з німою покірністю, а серед нас не знайдеться відважних, щоб активно запротестувати проти такого бандитського злочину над собою, над Україною, а в нас не знайдеться „ні одного козака серед мільйонів свинопасів“, щоб хоч „сатрана в морду затопить“! Нас граблять з хліба, з промислової сировини, нашу економіку ставлять в колоніальну залежність від московського імперіального центру, нас видають жорстокому колоніальному визискові, нас замучують ка-

торжною, непосильною працею, а ми дякуєм нашим гнобителям -- Сталіну і більшовицькій партії за „щасливе і заможне життя“, за їхню „допомогу“ Україні...

Тимчасом на наших очах московсько-більшовицькі злочинці чинять криваву розправу над українськими патріотами, що піднялися на святу, героїчну боротьбу за волю і державну незалежність України, а ми не тільки що цьому боязливо, безчинно приглядаємося, але й нерідко самі приймаємо активну участь у знищенні борців за нашу волю, але й нерідко перебиваємо московських катів у цьому кривавому, злочинному ділі. Ми нерідко, на радість нашим гнобителям, на вічну нашу ганьбу, в наших братів стріляємо, власними руками їх вішаємо, тортуємо, змушаємося над ними, розриваємо їх могили і викидаємо звідтам їхні труни, поширюємо про них найогидливіші, найцинічніші наклепи, а ми часто грабуємо, змушаємося над мирним українським населенням тільки за те, що воно патріотичне. Хіба ж це не сором, не ганьба для нас як для народу? Хіба ж є де в світі такий другий, поганій у цьому відношенні, народ, як ми українці! Мабуть, немає!

Тимчасом у нас, в Україні, немає української молоді. Бо хіба ж це українська молодь, оці тисячі комсомольців і піонерів? Кому вони служать? Куди вони йдуть? Що в них українського? Нічого. Це ж вони на наказ своїх московських вихователів плюють на нашу національну святощі — на нашу самостійницьку змагання, на нашу боротьбу за незалежність, ва наших національних героїв. Це ж вони, залурманені підступною, брехливою московсько-більшовицькою пропагандою, готові кожночасно стріляти в справжніх патріотів України, знищувати їх. Це ж вони готові видавати більшовицькій охоранці своїх батьків за їхню любов до України, за їхні самостійницькі переконання. Скрізь у світі молодь, становить найпатріотичнішу, найідейнішу частину свого народу. Скрізь у світі оця патріотична, ідейна молодь — майбутнє народу. Інакше тільки в нас, в Україні. В нас — повторюємо ще раз — майже немає української молоді. В нас тисячі яничарів, готових кожночасно боротися не за Україну, але, згідно з волею своїх московсько-більшовицьких наставників, проти України. Такий стан може довести до того, що за кількадесять років в Україні не буде просто українського народу!! Чи ж може бути більша трагедія народу, як у цьому відношенні трагедія України??

Тимчасом в Україні значна частина українського народу не говорить українською мовою. В Україні немає української мови! І це не парадокс, це дійсна, хоч жахлива, правда про сьогоднішню Україну, Українською мовою, мовою Шевченка, Лесі Українки, Франка, Кобилянського, сьогодні в Україні говорять тільки колгоспники. В містах, у школах, головне вищих, в армії, державних установах, на фабриках, в заводах, серед української інтелігенції — майже неподільно панує російська мова — мова „старшого брата“. Кожний народ у світі вважає за свій найперший національний обов'язок говорити своєю рідною мовою, цю мову плекати, боронити її прав. Це наказує кожному народові його національна честь, гідність, це наказують кожному народові його національні почування. Соромитися своєї рідної мови, не вживати її, гово-

дати мовою гнобителів власної батьківщини є рівнозначне національній зраді. Інакше є тільки в нас, в Україні. В нас майже половина нашого народу — майже вся інтелігенція, значна частина робітників — говорять тільки по-російськи. Виходить, що в нас „хахлів“, на сором нам самим, на сором усьому культурному світові, на сором нашому ХХ-ому сторіччю, інші критерії національної честі і гідности. Звичайно, в „хахлів“ і критерії „хахляцькі“...

Тимчасом в Україні приходить у стан повного занепаду українська культура. Бо що ж спільного, наприклад, із справжньою літературою має сьогоднішня творчість т. зв. радянських письменників і поетів? Що спільного із справжньою літературою мають усі ці похвали Сталіну, большевицькій партії, всі ці поеми, оповідання, повісті про „шасливе“ і „радісне“ життя українського народу? Придушені большевицькою партією, відірвані від справжніх прагнень і потреб українського народу не розвиваються українська наука, українське мистецтво, музика, театр. Примушена бути національною тільки „формою“, змістом — „соціалістичною“, молода українська культура в умовинах большевицького панування цілком гине...

Тимчасом ми, українці, хоч і сорокмільйоновий, хоч і європейський народ, а на ділі ніщо більше, як тільки народ жалюгідних рабів: рабів з погляду нашого політичного становища, рабів з погляду нашого способу думання, рабів з погляду нашої духовної структури! „Так, ми раби, немає гірших в світі! Феллаги, партії шасливіші від нас...“ Ті слова, що їх кількадесят років тому назад Леся Українка адресувала тодішньому українському суспільству, можна і треба повністю адресувати великій частині українського суспільства і сьогодні, в 1948 році!

Це величезна брехня, що „за роки радянської влади в Україні український народ досяг високого рівня національного, політичного, культурного“ і ще там усякого іншого рівня „розвитку“, як це цинічно на кожному кроці бреше большевицька пропаганда. Дійсна, не прикрита, не фарбована правда про Україну така: Україна гине, Україна стоїть над могилою, Україні готують невідхильну смерть!

Цю трагічну правду тільки в незначній мірі міняє той факт, що в ім'я нашої національно-державної незалежности, в ім'я Самостійної України з найбільшим героїзмом сьогодні борються десятки тисяч українських революціонерів і повстанців. На фоні загального незavidного національного стану українського народу, на фоні загального темного образу національної свідомости значної частини українського суспільства героїчна боротьба українських повстанців і революціонерів тільки підкреслює весь трагізм становища, що в ньому зараз перебуває український народ. В той час, коли одна частина нашого народу піднялася на найважчу, найгероїчнішу боротьбу проти окупантів за наше національне і соціальне визволення, в той час, коли десятки тисяч українських революціонерів і повстанців ось уже впродовж шістьох років ведуть збройну повстанську боротьбу спочатку проти гітлерівських, а від 1944 року — проти большевицьких окупантів, коли в цій героїчній визвольній боротьбі гинуть тисячі найкращих патріотів України, — в той самий час другі мільйони українського

народу продовжують далі своє рабське існування: без протесту зносять найзлочинніші знущання московсько-більшевицьких катів над собою, нерідко своїми власними руками допомагають большевицьким імперіалістам ще дужче поневолювати Україну! В той самий час, коли одна частина українського народу в повстанській і підпільній визвольній боротьбі проти московсько-більшевицьких окупантів дає безприкладні зразки національної свідомості, патріотизму, ідейності, героїзму, почуття національної честі, — в той самий час друга частина українського народу продовжує допомагати окупантам будувати їхню імперію — тюрму для себе і для багатьох інших народів, продовжує далі по-рабськи волоцяти свої кайдани, а багато дехто, безпосередньо вислугуючись окупантам, продовжує далі своє мерзенне, ганебне діло зради України...

Затривожені майбутнім України, боліючи тією трагедією, що її переживає сьогодні наш народ, добре розуміючи, куди ведуть Україну московсько-більшевицькі вороги народу, ми, Українські патріоти, що стоїмо в безпосередній підпільній і повстанській збройній боротьбі проти окупантів, б'ємо перед лицем усього українського народу, перед лицем усього світу в дзвін тривоги і кличемо: Україна в небезпеці! Україна погирбає! На „вершини розцвіту“ ведуть Україну большевики, але в глибоку могилу!

Протріть, відчиніть очі ви всі, що цього не бачите! Пригляньтесь уважно нашому становищу! Стрепеніться, подивіться ширше ті, які під ударами окупантського батога задеревіли, зробилися байдужими до народних справ, стратили з-перед очей ширшу національну перспективу! Прислухайтесь до цього голосу ті, які маєте українське серце, українську душу, ті, яким батьки дали українську кров, українське прізвище! Слухайте цього голосу ті, які хвилює, з невідомості, вірою і правдою служите окупантові! Побачите, що кожний справжній український патріот сьогодні мусить бачи в дзвіні тривоги! Завтра на це вже може бути запізно!

Хто винуватий у цій трагедії, що її сьогодні переживає Україна? Уто довів її до цього трагічного стану? Хто продовжує цей стан поглиблювати?

В усій трагедії, що її сьогодні переживає Україна, винуваті в першу чергу російські большевики.

Це вони, російські большевики, в 1917-20 рр. пішли війною проти створеної українським народом Української Народної Республіки і пасивно її окупували.

Це вони, російські большевики, під брехливою вивіскою „Української Радянської Соціалістичної Республіки“ встановили в Україні режим політичного поневолення, режим колоніальної експлуатації України, режим найжорстокішого культурного гноблення українського народу.

Це вони, російські большевики, підступно прикриваючись гаслами „соціалізму“, „права народів на самовизначення аж до відокремлення“, „боротьби за інтереси працюючих“ загнали Український народ, що в 1917-18 рр. встиг уже був визволитися з-під ярма царської Росії і проголосив свою незалежну державу — Українську Народну Республіку, в по-

ве, ще важче, ярмо ССРСР, в нове, ще важче, ярмо московсько-большевицької імперії.

Це вони, російські большевики, фізично знищили і продовжують далі знищувати мільйони українських патріотів, — письменників, поетів, діячів науки, учасників українських визвольних організацій, мільйони українських селян, робітників, інтелігентів. За роки большевицького панування в Україні мільйони українських патріотів загинули в безпосередній боротьбі, внаслідок розстрілів, в тюрмах, на засланнях, на каторжних роботах, в концтаборах, з голоду. Це вони, російські большевики, встелили українськими кістками Сибір, Середню Азію, береги північних каналів, береги Льодового океану.

Це вони, російські большевики, вірні спалкоємні ганебної пам'яті царських імперіалістів, підкоривши собі силою України, ось уже тридцять років проводять в Україні політику грубого диктату, жорстокого насилля, бандитського терору, варварського грабежу, політику повного знищення України не тільки як окремої політичної, культурної й економічної одиниці, але як окремої етнічної одиниці.

Російські большевики, большевицька Москва, зажерливий, кровожадний імперіалізм московських большевиків — ось перша і найважливіша причина всієї нашої сьогоднішньої національної трагедії, ось наш ворог номер 1, ось проти кого в першу чергу мусять скеровуватися уся ненависть і вся боротьба українського народу! Це якнайглибше мусять собі усвідомити кожний українець і українка. Усвідомлення цього — це перша і найважливіша умова для того, щоб стати на правильний шлях визвольної боротьби.

За всю сьогоднішню трагедію України винуваті теж українські запродаці Сталіна і його кремлівської кліки — українські большевики — оці всі вже померлі медведі, шахраї, затонські, юрки коцюбинські, що перші допомогли большевикам встановити їхнє панування в Україні, оці всі ще живі коротченки, мануїльські, гречухи, корнійці, сердюки, грушецькі і сотні їм подібних.

Це безпосередньо вашими руками, підлі зрадники України, руками вас — коротченків, мануїльських, гречух, сердюків, грушецьких, большевицька Москва копає Україні могилу. Це саме спираючись на вас, зрадників, російсько-большевицькі імперіалісти проводять своє бандитське діло винищення українського народу. Це за вашою, нібито українського уряду, згодою і при вашій участі большевицька Москва винищує український патріотичний елемент в тюрмах, на засланнях, в безпосередніх терористичних збройних акціях, здушує українську культуру, щораз міцніше закріплює за собою Україну, як колонію. Це за вашою згодою і при вашій участі московсько-большевицькі злочинці позбавили десятки тисяч українських батьків їхніх дітей, сотні тисяч дітей — їхніх батьків! Це за вашою, нібито правителів України, згодою і при вашій участі московсько-большевицькі чекісти палять українські хати, українське майно, граблять українське населення, знущаються над українським народом! Це за вашою згодою і при вашій участі сотні тисяч українських чоловіків і жінок, дітей і стариків за свій український патріотизм му-

чатся сьогодні гинуть на большевицькій каторзі. Це ви допомогли большевицькій Москві обернути мільйони українських селян, робітників, інтелігентів у безправних, жорстоко гноблених і експлуатованих рабів. Вас проклинають сьогодні тисячі українців. Вас проклинають тисячі батьків, що ви їм замордували дітей, тисячі сиріт, яким ви знищили батьків, Вас проклинають мільйони обездолених, закутих у большевицькі кайдани, українських селян, робітників, інтелігентів. Це ви, запроданці большевицької Москви, даєте змогу російсько-большевицьким імперіялістам обдурювати світ, що Україна нібито вільна республіка. Це вам вистачає нахабності і цинізму виступати, йдучи по лінії інтересів большевицької Москви, в ролі оборонців грецького, індонезійського вародів перед імперіалістичною реакцією від імени нібито вільного і шасливого в умовах СССР українського народу в той час, коли ці ж московсько-большевицькі імперіялісти так жорстоко гноблять Україну! Чи ж може бути більша піалість, більша мерзенність, як підлість і мерзенність вашого вислужництва московсько-вольшевицьким окупантам України, як підлість і мерзенність вашого злочинного знуцання над своїм власним народом, винищування його? Чи ви думаєте, що народ цього не бачить, не розуміє, або, якщо ще сьогодні дечого не розуміє, то що він не зрозуміє цього завтра? Якої ж кари на вас потрібно, щоб ви хоч скількинебудь належно відпокутували за всі свої злочини щодо України, щодо українського народу? Це про вас, підлі зрадники, писав колись нац Пророк:

„...скажи,

Прорци своїм лукавим чадам,
Що пропадуть вони лихі,
Що їх безчестіє і зрада
І криводушіє — вогнем,
Кривавим, пламенним мечем
Нарізані на людських душах;
Що крикне кара невисипуща,
Що не спасе їх добрий цар,
Іх кроткий, п'яний господар!
Не дасть їм пити, не дасть їм їсти,
Не дасть коня вам охляп сісти
Та утікати; не втечете
І не сховаєтесь! Усюди
Вас найде правда-мста, а люде
Підстережуть вас, на то теж
Уловлять, і судити не будуть;
В кайдани туго окують,
В село на зрище приведуть,
І на хресті отім, без ката
І без царя, вас, біснுவатих,
Розтнуть, розірвуть, розпнуть,
А кров'ю вашою, собаки,
Собак напоють!..“

Чи не страшно вам? Чи не боїтеся майбутнього суду народу над вами? Знайте: від справедливого суду народу ніщо вас не врятує!

А яка ж підла і ганебна заслуга в сьогоднішній трагедії України й за вами — письменниками, поетами, журналістами, «істориками» й всім подібними бандитами пера т. зв. Радянської України?!

Це саме ви — тичини, корнійчуки, сосюри, бажани, петровські і десятки дрібніших колег вашої професії — своїми панегіриками на честь партії, на честь советської влади допомагаєте більшовикам ширити брехню про „щасливе“ і „заможне“ життя в Україні? Це саме ви, письменники, відображаєте в своїх творах Україну не такою, якою вона є насправді, але такою, якою її хочуть бачити відображеною московсько-більшовицькі гнобителі. Це саме ви — письменники, журналісти, критики, „історики“ своєю брехнею отруюєте свідомість українського народу, одурманюєте його, допомагаєте більшовицьким гнобителям його розкладати. Це ви, „працівники“ пера, „мистці“ поетичного слова, складаєте панегірики в той час, коли мільйони українських колгоспників, робітників, інтелігенції примирають з голоду, коли по шляхах, по залізничних станціях, валяються трупи загинулих з голоду, нерідко, напевно й ваших рідних, коли стогін страждання несеться з кожної колгоспної української хати, з кожного робітничого житла, коли ворог знищує тисячі найкращих синів України. Письменники, поети кожного народу вважають за свій обов'язок поставити свій талант на службу в першу чергу власному народові, власній батьківщині, вважають за свій обов'язок поставити свій талант, свої знання на службу ідеалам волі, справедливості. А що зробили із своєю музую, із своїми знаннями ви? Кому ви їх запродали? Катам своїх батьків і матерей, своїх братів і сестер, катам України! Замість писати про терор над нашим народом, про його визиск, про його нужду, замість йти попереду народу в його боротьбі проти гнобителів, замість запалювати народ на цю боротьбу, — ви складаєте оди гнобителям України, ви складаєте листи подяки катам свого народу! І при тому всьому ви ще й вдаєте, що ви говорите нібито від імені всього українського народу! Яким правом ви це робите?? Хіба ж ви не знаєте, що не вдячність, а люта ненависть мають у своїх серцях мільйони українських селян, робітників та інтелігентів до більшовицької влади, до більшовицьких гнобителів?? Ви цього не можете не знати. Та ви, безхребетники, ви, продажні шкури, волієте писати те, чого від вас вимагають ваші грошовиті господарі. Вони вам за це платять і ви їм по-собачому служите. Де ваше українське серце, де ваша українська душа? Чи на те вас родили українські матері, чи на те вас вигодувала українська земля, щоб ви допомагали окупантам ще глибше топити наш народ в багні неволі? Чи на те вас вчили українські матері української мови, щоб ви тепер українським словом допомагали більшовицьким злочинцям ще сильніше затягати петлю на шій нашого народу? Більшовицькі злочинці чинять свій кривавий, хижацький пир над закутою в кайдани Україною, а ви — ви тичини, корнійчуки, сосюри, бажани, щоб закрити їхні злочини перед очима народу, щоб довести народ до очманіння, палите їм кадило! Кадильщики катів України! Продажні складачі панегі-

риків окупантам у чорні дні нашої національної неволі! Український народ вам це добре попам'ятає!!

А ви, українські інтелігенти? Значна частина відповідальности за сьогоднішнє становище українського народу лежить і на вас, на українській інтелігенції в цілому, як на найосвіченішій і в цьому відношенні найпередовішій частині народу.

Це ж ніхто інший, а саме ви, українські інтелігенти, головне із східних українських областей, майже поголовно говорите по-російськи. Це ж саме ви, східно-українські інтелігенти, маєте відвагу заявляти, що вам соромно говорити по-українськи тому, мовляв, що це... мова колгоспників, т. зв. дуже часто мова ваших батьків! Це ж саме ви східно-українські інтелігенти часто волієте посилати своїх дітей до російських шкіл, ніж до українських, на те, щоб вони там краще могли засвоїти собі російську мову і щоб їм, внаслідок цього було потім легше робити кар'єру в системі окупанта! Це ж саме у ваших хатах щоденною розговорною мовою є мова російська. До вас ваші батьки, в більшості випадків напевно селяни, ще говорили по-українськи. Ви ж до своїх дітей говорите вже тільки по-російськи. Чи ж це не ганьба, не сором? Чи ж можете ви собі уявити, щоб інтелігент, якогонебудь іншого європейського (та й не тільки європейського) народу соромився своєї рідної мови, щоб він робив своєю розговорною мовою мову своїх гнобителів? Такого явища не існує ніде під сонцем, крім як у нас, в Україні! Чому ж не соромляться своєї рідної мови росіяни? Чому ж вони, живучи навіть в Україні, або серед якогонебудь іншого народу, вверто продовжують говорити своєю російською мовою? Чому ж ці росіяни, будучи навіть в Україні, зразу організовують для своїх дітей російські школи? Причиною цього є в першу чергу сильно розвинуте в них почуття національної гідности, почуття патріотизму. В нас же цього немає. В нас же замість почуття національної гідности, національної гордості розвинулося типове рабське почуття національної меншевартности.

А як ви, українські інтелігенти, виховуєте своїх дітей? Чи дбаєте ви про те, щоб шляхом домашнього виховання протидіяти розкладовим впливам большевицької школи, комсомолу, большевицької пропаганди? Коли ми сьогодні примушені стверджувати, що сьогодні в Україні немає української молоді, то як же багато в цьому саме за вами, українські батьки і матері — інтелігенти!

Це ви, українські інтелігенти, допомагаєте большевикам одурманювати українські народні маси, беручи участь у масовій агітаційній чи там "культурно-освітній" роботі. Нахапавшись большевицької брехні в школах, ви потім стараєтеся поширювати її серед українських колгоспників, робітників. Ваше ж завдання як найосвіченішої частини народу цілком протилежне. Ви, маючи завдяки своїй освіті ширший розумовий кругозір, повинні саме допомагати зрозуміти українському колгоспникові і робітникові всю підступність і облудність большевицької пропаганди, розкрити перед ним всю дійсну правду про Советський Союз, ви повинні бути першими, передовими носіями протибольшевицьких революційних визвольних ідей. Скільки з вас виконує це завдання чи хоч би так розуміє свій

обов'язок щодо свого народу? А так ви його повинні розуміти. Цього чекають від вас українські селяни і робітники, дуже часто напевно ваші батьки, цього чекає від вас український народ.

А ваша байдужність до загальнонародних, загальнонаціональних справ, ваш карієризм, ваша боязливність перед мвд? Скільки з вас, освічені представники народу, боліє ось таким трагічним становищем України? Скільки з вас про це думає, це переживає вважає своїм обов'язком за цим слідкувати протиставитися цьому? А це саме ваш, освіченої частини народу, обов'язок, а не цих „найменших“. Звичайно, щоб боліти сьогоднішнім нашим становищем, треба спершу бути самому справжнім патріотом України. Ви ж здебільша — тільки патріоти ССРСР, большевицької імперії, багато з вас часто цілковиті національні кастрати. А скільки ж то з вас за свою єдину життєву мету має свою особисту кар'єру, вслушення орденів, медалів в окупантів — катів вас самих і вашого народу! Ми розуміємо вашу обережність перед мвд. Терорестична практика большевицьких гнобителів мусіла вас цього навчити. Але ж ви далеко більше, чим обережні, ви — цілком спаралізовані страхом перед мвд, і то спаралізовані до тієї міри, що це багатьох з вас робить нездібними до будьякої навіть найдрібнішої, скількинебудь відважнішої, дії, що це робить вас нездібними до будьякої дії, яка йшла б по лінії тільки ваших власних, вільних переконань, не рахуючись з тим, чи це дозволено окупантами! Звичайно, при такому стані більшості громадян ССРСР большевицькій політиці не важко було оточитися німбом нібито непереможности, всесильности. Ви ж подивіться на наше революційне підпілля, на наш революційний рух! Чому ж це нібито всесильне мвд, сама згадка про яке багатьох з вас цілком психічно паралізує, — чому ж це мвд є безсильне супроти українського визвольного-революційного руху? Чому ж йому не вдається ось уже впродовж чотирьох років знищити українське революційне підпілля? Виходить, отже, що з мвд і мgb можна боротися. Де є відповідна ідейність, відповідна воля до боротьби, відповідна відвага, відповідна конспірація — там і мgb і мвд будуть безсильні. Але такої саме волі до боротьби, такої відваги, такої ідейности, вам, українські інтелігенти, бракує.

А ви, західно-українські інтелігенти, що так ще недавно любили чванитися своєю національною свідомістю, своїм патріотизмом? Скільки з вас сьогодні, слухаючи всілякі наклепи на український визвольний-революційний рух, відважується сказати, хоч одне слово в його обороні навіть там, де його можна було б сказати, навіть там, де це не зв'язане було б з жодними репресивними наслідками? Ви, ще тільки недавно на словах такі патріоти, нині принишкили, як миші під мітлою. Ми знаємо цілий ряд випадків, де ви замикали двері своїх домів перед революціонерами, представниками підпілля, боялися обмінятися з ними хоч би кількома словами. Скільки з вас, тихеньких з'їдачів бакалійного хліба, сьогодні намагається, наприклад, поширювати ідеї нашого визвольного руху, щоб у цей спосіб скріплювати наші ідейно-політичні позиції серед українського народу? Де ж ця ваша національна свідомість, що ви нею ще так недавно любили хвалитися, в чому вона проявляється? А скільки з

— вас пішло на службу до ворога, на пряму співпрацю з його поліційними органами? Хіба ж це все сумісне із справжнім почуттям національної гідності, із справжнім патріотизмом? По-вашому — ні трохи, по-вашому — це ніяк не національної гідності, по-вашому — це ніякий патріотизм, а в багатьох випадках — це пряма зрада Україні.

Допомагаєте своїми руками копати могилу Україні й ви, десятки тисяч українців, що працюєте на нищих щаблях большевицької державної машини, ви — унасткові, оперробітники мго, командири спецгруп мвд, нижчі офіцери і підофіцери мвд і мго, голови колгоспів, бригадири, ланкові, майстри, начальники цехів, стахановці, заготовщики і сотні вам подібних, ви, сучасні „унтера“ большевицької імперії.

Це безпосередньо вашими руками большевицька Москва обирає українського селянина з хліба, з м'яса, з грошей. Це безпосередньо вашими руками большевицькі експлуататори витискають норми з робітників, реалізують соцзмагання, здобувають стахановські рекорди. Це безпосередньо вашими руками большевицькі вельможі витискають з працюючих України ввесь піт, ссуть їхню кров. Це ви є той безпосередній батіг, що ним московсько-большевицькі імперіялісти ось уже впродовж тридцять років батожать українські народні маси, український народ. „Добролася Україна до самого краю. Гірше дяха, свої діти її розпинають...“ Ви напевно в своїй більшості не розумієте цього свого ганебного становища. Та через це воно не перестає бути ганебним. Як до 1917 року ваші батьки і діди будували російську імперію, нависерелки вислужуючи в „милостивого“ царя орденні і медалі і здобувачи для „малоросів“ сумну славу найкращих наганячів, так і ви сьогодні із завзяттям, відним куди кращої справи, служите своїм московсько-большевицьким господарям. Це ви, наймити сталінської кліки, часто найгірше даєтеся взнаки українському народові. Це ви, „фельдфебелі“ большевицького державного апарату, часто гірше знущаетесь над своїми братами, як ваші московські прикажчики. Замість саботувати зарядження окупантів, підривати большевицьку імперію і тим сприяти справі визволення вас самих, вашого народу, ви своєю вірною службою наймитів тільки цю імперію скріплюєте, тільки допомагаєте большевицьким гнобителям ще міцніше закріплюватися в Україні. Задумайтеся над тим, що ви робите, а побачите, яке це мерзенне діло!

Українських народних мас — українських селян, значної частини українських робітників за сьогоднішню трагедію України ми не обвинувачуємо. Вони в цьому не винуваті. Саме серед них ще збереглася Україна. Саме вони, незважаючи на всі практики окупантів, становлять ще найздоровішу в національному відношенні частину українського народу. Вони зберегли і живають українську мову, українські звичаї, український побут, вони заховали українське серце й українську душу, вони найчуткіші до ідеї національно-визвольної боротьби, вони вміють по-справжньому боротися. Українські селяни і робітники — сьогодні основна база українського визвольного-революційного руху. Вони післили в підпілля, в Українську Повстанчу Армію своїх синів і дочок, вони в найбільшій мірі підтримують нашу визвольну-революційну боротьбу матерями.

яльно. Вони разом з підпіллям і УПА найактивніше борються проти московсько-більшевицьких окупантів. Українські народні маси — запорука нашого майбутнього, гарантія нашого національного існування. Їм, українським народним масам, які, незважаючи на всі гнобительські прийоми окупантів, зуміли зберегти своє національне обличчя, свою українську душу, зуміли зберегти волю до боротьби, ми сьогодні кличемо: Слава!

І тільки дякуючи тому, що ще є в Україні і національно-здорово, патріотична частина народу, ми, разом з тривожно-трагічним „Україна гине“, можемо кинути сьогодні з України всім нашим ворогам, усьому світові й другий, але вже радісний, бойовий, але вже переможний оклик: Україна бореться! Не вся Україна впала перед ворогом на коліна! Не весь український народ раб!

Серед темряви большевицької неволі, серед трагедії нашого сьогоднішнього поневолення могутнім полум'ям падає на всю Україну, на весь Советський Союз, на весь світ вогонь нашої визвольної революційної боротьби. Помиляється ворог, коли думає, що його перемога вже близька! Помиляється ворог, коли думає, що йому вдасться зламати нашу волю до незалежного державного життя, нашу волю до боротьби за наші національні права!

Прагнучи покласти край нашому національному і соціальному гнобленню, прагнучи покласти край знущанням ворога над нашим народом, прагнучи побудувати на українських землях незалежну державу українського народу, ми, українські революціонери і повстанці, ось уже чотири роки в умовах другої большевицької окупації України стоїмо в збройній підпільній і повстанській боротьбі проти московсько-більшевицьких імперіялістів та їх українських агентів.

Вже чотири роки ведегься в Україні безприклячно героїська визвольна боротьба. В нашій дотепершній боротьбі ми не тільки, що витримали всі дотепершні большевицькі атаки, але й добилися на нашому революційному фронті значних успіхів. На значній території України ми не тільки зберегли, але й значно поглибили національну свідомість українських мас, в небаченій ні тут, ні ніде в Україні, мірі ці маси зреволюціонізували, включили їх в безпосередню активну боротьбу проти окупантів, зберегли повну організованість нашого революційного руху, добилися значного поширення наших революційних ідей як на території самої України, так і поза нею, в тому числі і поза межами ССРСР, успішно поширюємо територію наших дій, голосно, збройною боротьбою заявили перед усім світом, що український народ ніколи не погодиться на большевицьке панування в Україні і що він прагне жити самостійним державним життям. Остаточна перемога в нашій боротьбі буде за нами. Ніколи не вдасться ворогові зреалізувати його злочинні, бандитські плани щодо України. Цьому запорукою є наша сьогоднішня боротьба. Ми втримали в здоровій силі України, у величезній спроможності українських народних мас, в їхній здоровій національній інстинкті, віримо в невмирущу волю українського народу до самостійного національно-державного життя. Ця воля не дала нам загинути впродовж довгих сторіч неволі. Ця воля вивела нас в минулому сторіччі на шлях нашого національного від-

родження. Ця воля натхнула геніяльного сина України Тараса Шевченка проголосити пророчи, могутні слова:

... встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помолиться на волі
Невольничі діти ..."

Буде так, як сказав наш великий Пророк!
Патріоти України! Українські селяни, робітники і інтелігенти! Українці східних і західних областей!

В ту хвилину, коли, з одного боку, московсько-більшевицькі окупанти та їх українські запродавці — українські більшовики намагаються згодувати Україні повну загибель, і коли, з другого боку, друга частина українського народу, висловлюючи справжні віковічні прагнення України — прагнення до національної і соціальної волі, стоїть у завзятій, героїчній боротьбі проти більшевицьких гнобителів за Українську Самостійну Соборну Державу, — ми, українські революціонери і повстанці, безпосередні учасники збройної визвольної боротьби, кличемо вас:

Всі на фронт спротиву винищувальній політиці московсько-більшевицьких імперіалістів в Україні!

Піднімайтеся на визвольну боротьбу за наше національне і соціальне визволення!

Активно включайтеся в український визвольно-революційний рух!

Коли у визвольній революційній боротьбі стануть побіч себе всі українці Східної і Західної України, ворожему пануванню на наших землях прийде кінець!

Спільними зусиллями, спільною активною протибільшевицькою боротьбою українців східних і західних областей Україна буде врятована!

Не живайте російської мови! Геть російську мову з українських родин, з українських середніх і високих шкіл, з українських міст, з усіх установ і підприємств в Україні! В Україні кожний українець хай говорить тільки українською мовою! Боротьба за українську мову, за її права — складова частина боротьби за наше визволення, одні з основних ділянок нашого спротиву московсько-більшевицьким окупантам!

Боріться з більшевицькою розкладовою пропагандою! Виховуйте ваших дітей на патріотів України, а не на її жничарів! Не приймайте участі в більшевицькій пропагандистській і агітаційній роботі! Розкривайте, де лише можете, більшевицьку брехню!

Саботуйте всі зарядження більшевицької влади в промисловості, на транспорті, в сільському господарстві, в школьництві, в культурно-освітніх установах! Зривайте більшевицькі пляни!

Шукайте зв'язки до українського революційного підпілля! Читайте нашу революційну літературу! Поширйте наші революційні ідеї! Включайтеся в активну організовану протибільшевицьку революційну боротьбу!

Хай живе всеукраїнський революційний фронт спротиву гнобительській і експлуататорській політиці московсько-більшевицьких окупантів в Україні!

Хай кожний український селянин, робітник, інтелігент, кожний українець із східних і західних областей поставить собі запитання: хто він? Він за волю України, за її державну незалежність, йому не байдужа доля України, бажає він українському народові добра, щастя, слави, любить він українську мову, свою рідну землю, Дніпро, минуле України, тобто він патріот України, чи йому байдуже ці всі справи, чи він проти волі України, проти її державної незалежності, тобто він — зрадник України? Хай кожний собі виразно відповість на це запитання.

Коли ти патріот України, коли в тебе живе почуття національної і людської гідності, коли ти, як цього слід сподіватися від кожної чесноі людини, соромишся бути зрадником своєї батьківщини, — а твоя батьківщина тільки Україна, — тоді твоїм прямим обов'язком є ставити спротив політиці гноблення України з боку московсько-більшевицьких окупантів та їх українських агентів — українських большевиків, тоді твоїм прямим обов'язком є боротися за національне і соціальне визволення України з-під московсько-більшевицького панування!

Від патріотів Україна сьогодні вимагає діл — не самої тільки, хоч би й не знати як „глибокосердечної“ любові: діл, що були б актами спротиву московсько-більшевицьким окупантам, діл, що були б актами боротьби проти московсько-більшевицьких окупантів в ім'я національно-державної незалежності України. Сьогодні замало тільки декларативної, бездіяльної любові до України. Активному наступові окупантів ми, патріоти України мусимо протиставити активний спротив!

Кожний український патріот повинен змагати до того, щоб боротися за волю України в рамках активно діючого сьогодні в Україні українського визвольного-революційного руху, репрезентованого Організацією Українських Націоналістів під керівництвом С. Бандери та Українською Повстанчою Армією. Тільки тут ця боротьба може бути найуспішнішою. Коли ж хтось зараз не має можливості встановити зв'язки з українським підпіллям, хай тоді, використовуючи всі наявні можливості для цього, організує спротив московсько-більшевицьким окупантам самотійно в місці свого перебування, в місці своєї праці.

Патріоти України! Не дозволюмо московсько-більшевицьким окупантам зреалізувати їх злочинні пляни знищення України! Всі на боротьбу проти московсько-більшевицьких імперіялістів та їх українських агентів! Хай гине ворог!

Геть з України панування московсько-більшевицьких окупантів та їх українських агентів!

Хай живе визвольно-революційна боротьба українського народу проти московсько-більшевицьких окупантів за Українську Самостійну Соборну Державу!

Смерть московсько-большевицьким гнобителям та їх вислужни-
кам!
Могила, що її копають московсько-больше-
вицькі гнобителі Україні, хай стане могилою їм
самим!

Лютий, 1948 р.

[The following text is extremely faint and largely illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page. It appears to be a letter or a public statement.]

Сторінка

Ряд з гори

Надруковано

Має бути

1

21

Українцями

українцями

1

29

нашй

нъшій

1

30

вмираюдь

вмирають

4

15

Українські

українські

4

45

Український

український

7

16

мільйони

мільйони

8

35

багато в цьому

багато вини в цьому